

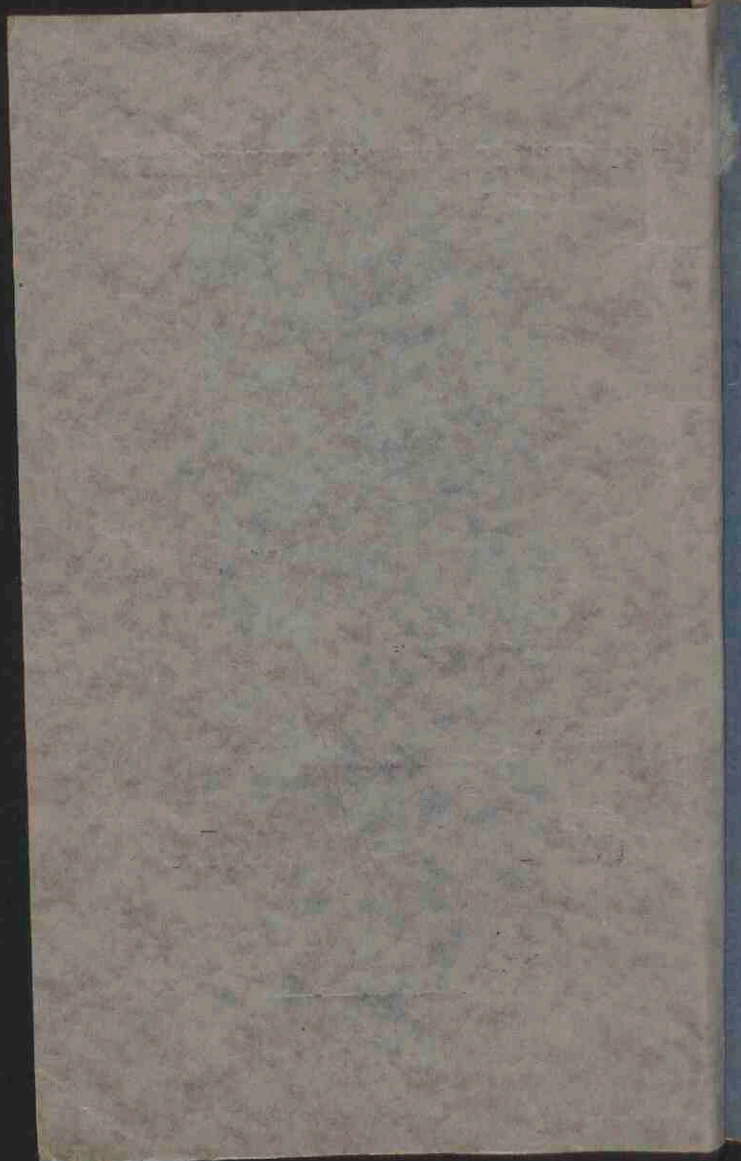
Krispyn, jufvrouw en notaris : blyspel.

<https://hdl.handle.net/1874/367497>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT **1929**

**Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
prof. Dr. J. te WINKEL**

No. 299

R (yā) J. de /

299

K R I S P Y N,

J U F V R O U W

en

N O T A R I S.

B L Y S P E L.

AMSTERDAM,

By CORNELIS DANCKERTS, op de
Nieuwendyk, in den Atlas.

Met Privilegie.

THE FIRST PART
OF THE HISTORY
OF THE
CITY OF
NEW YORK

BY JOHN B. COOPER, JR.
NEW YORK: PUBLISHED BY
J. B. COOPER, JR., 15 NASSAU ST.
1853.

Aan den Konstlievende

Monf. JAN GOEREE.

Goede Vrind,

DE hoogachting die gy in 't algemeen tot de Zanggodinnen en inzonderheid tot Thalia hebt, doet deezen Krispyn, die ter gunste van twee gelieven de rol van Juffer en Notaris speelt, en daarom van een winderige Spanjaart met stokslaagen gedreygt word zyn toevlugt tot u nemen; indien hy van U E. op het duyzenste

zentiſte part zo wel onthaalt word, als
zyn Meester, die hem Neêrduyts Rym
heeft leeren spreken, zal hy van vreugd
een kabriol springen, en zeggen

*'t Gaat wel, ik vrees nu voor geen rotting noch konvent,
Dewyl Goeree my zyn bescherming waardig kent.*

Hier op hou ik my geruſt, en blyve

Monfr.

U E. Vrind,

en onderdanige Dienaar

J. D. R.

P E R S O N A G I E N.

MARSELLA, *een Weduwvrouw.*

HELENA, *nicht van Marsella, en Zuster van Don Paskal.*

DON PASKAL, *broeder van Helena.*

DON BRUSKYN, *vrind van Don Paskal.*

DON DIEGO, *minnaar van Helena.*

KRISPYN, *Dienaar van Don Diego.*

JAZINT, *Meyd van Marsella.*

CARLYN, *Pazie van Don Paskal.*

Het spel speelt te Madrid, in 't huis van Marsella.

K R I S P Y N

Jufvrouw en Notaris.

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

DON DIEGO, KRISPYN.

K R I S P Y N.

Hoor, myn Heer, zoje zelf niet na de Snyer gaat,
moogje vrezen,
Dat je Bruygoms pak noch in geen week gedaan
zal wezen.

Maar hoe? wat's dit te zeggen? hoe dus bedrukt van ge-
laat,

Daar je met de schoone Helena op't punt van Trouwen
staat?

Piep Jong, en daar boven sestig duysent Stukken van ach-
ten.

Wel magmen zeggen, die veel geld en goed heeft, zal altyd
nog na meerder trachten.

D O N D I E G O.

Ach 'k heb geen reden, om verblyd te zyn, Krispyn.

K R I S P Y N.

Wat schorter dan aan? wil haar Moey je niet gunstig zyn?
Zy is wat oud, en d'ouwe Wyven vallen wat wonderlyk
van zinnen.

D O N D I E G O.

Haar Moey is op myn zy.

K R I S P Y N.

Kanje dan 't Hart van Helena niet winnen?

A

D O N

K R I S P Y N,

D O N D I E G O.

't Scheelt daar niet aan, Krispyn.

K R I S P Y N.

Waar scheelt het dan aan, myn Heer?

D O N D I E G O.

't Is u bekend, dat zy een Broeder had wel eer. . .

K R I S P Y N.

Voor zeker, myn Heer, wel zou ik dat niet weeten,
Die Broeder was, na 'k gehoort heb, Don Pascal geheeten.
Het was een groote Laberlot, die niet als quaad en dee,
Eer hy vertrok, verkragte hy zyn vaars kas, en nam veel
reys Geld mee.

D O N D I E G O.

Die Don Pascal, na 'k hoor, ach! die is noch in 't leeven.

K R I S P Y N.

Dat liegt den Beest: want heeft hy zelf niet al lang geschre-
ven dat hy mors dood was?

D O N D I E G O.

dat was een vals gerucht.

K R I S P Y N.

Vals, of niet vals: is hy doen Dood geweest, volgens zyn
schryven,

Zoo zal hy wel van nu tot in der eeuwigheid dood blyven.

D O N D I E G O.

Hy is hier zelf al in de Stad, na 'k hooren kan.

K R I S P Y N.

Is 't mooglyk! maar wat zeyd Helena met haar Moey hier
van?

D O N D I E G O.

Ik wacht haar beyde hier, 'k hoor, zy zyn by malkandren.

K R I S P Y N.

Wel! de Drommel! Hoe kan een zaak ook veranderen!
Posito, genoomen, haar Broeder geeft nu tot dat Huw-
lyk al mee zyn Item,

In plaats van sestig duysent, is nu dertig voor u, en dertig
voor hem

D O N

JUFVROUW en NOTARIS.

DON DIEGO.

Krispyn, daar is voor my in 't minst niet aan gelegen,
Als ik die schoone slechts heb tot myn Bruyd verkreegen,
Lach ik met geld of goed, maar ach! ik vrees, Krispyn,
Dat haare Broeder een inhalend Beest zal zyn,
Of wel een kwilt goet, die, om rykelyk te leeven,
Van 't haare, noyt zyn stem zal tot dit Huwlyk geeven.

TWEEDE TOONEEL.

DON DIEGO, JAZINT, KRISPIN.

DON DIEGO.

Jazint! wat hoor ik? welk een doodelyk geval.

JAZINT.

Myn Heer, ik weet niet wat ik daar van zeggen zal:
Vyftien Jaaren dood geweest, en nu weerom verreezen,
Hy zou in Spanje van de wurmpjes al op gepeuzelt weezen.

DON DIEGO.

Als my Helene slechts getrouw blyft, acht ik 't niet;
Dewyl myn liefde alleen op haare schoonheyd ziet,
Acht ik het overig niet met al.

JAZINT.

deste slimmer:

Pascal haar Broeder, die na haar gedachten nimmer
Weer zou koomen, heeft zelf voor haar een Bruygom me-
gebrog.

DON DIEGO.

Helaas Jazinte! had gy zulks wel ooyt gedocht?

KRISPYN.

Als ik als jey was, myn Heer, ik zou me dat brood zo uit de
bek niet laten steelen, (speelen.
Is hy een genereus kaarel, laat hy'er metje een verkeertje om

JAZINT.

't Spyt me van uwent wegen, en wat meer is Piro, zyn
knegt,
Dic ik apart gesproken heb, heeft my onder vier oogen
gezezt,

Dat hy een kop heeft als stier, en dat hy, al die hem tegen-
spreken,

Terstond dreygt hals en nek te breeken.

D O N D I E G O.

Kon hy Helena wel verlooven aan een aar,

Daar hy uytlandig is geweest? sint vyftien Jaar?

En zy op zyn vertrek maar twalef maanden oud was?

Hoe wilt hy of zy niet gesturven, of getrouwt was?

J A Z I N T.

Hoe dat het zy, of niet en zy, dat laat ik daar;

Maar zy zyn als twee handen op een buyk met malkaar.

En om dat deese naakte doolende Ridder onzen Avon-
turier zo trou is by gebleeven,

En hem glad uytgezopen heeft, wil hy hem tot loon zyn
Zuster geven.

Zy hebben het alle by niet vast, na 't zeggen van de Knecht.

D O N D I E G O.

Maar geeft Helena ook haar stem tot dezen echt.

J A Z I N T.

daar is zy selfs, met haar Mocy.

D E R D E T O O N E E L.

MARSELLA, HELENA, DON DIEGO, JAZINT, KRISPYN.

D O N D I E G O.

MEvrrouw, zult gy my als voor heen, noch gunstig
wezen?

Zoo ik uw bystand mis, heb ik het al te vrezen.

M A R S E L L A.

Bekommer u des niet: 'k verzeker u dat gy

Het hart hebt van myn Nicht, en ook de gunst van my.

J A Z I N T.

Of hy Jufvrouws hart, of jou gunst heeft, wat kan hem dat
baaten,

Zo haar Broer, gelyk ik gehoort heb, zich niet wil ge-
zeggen laaten?

H E -

HELENA.

Zyn keur is vruchteloos, als ik die niet erken :
Dewyl ik van myn Hart alleen Meestresse ben.

DON DIEGO.

Zo mag ik hoopen en

HELENA.

't Woord, door myn Moey gegeven
Zalik opvolgen als een wet, niet wederstreven.
Maar gy, gy kunt, myn Heer, u zelf ook eens beraân,
Of ik u met de helft van 't goet wel aan zal staan.

DON DIEGO.

Kunt gy die lasheyd van een minnaar wel verwachten,
Die nooyt op Schatten heeft gedoelt, maar zyn gedachten,
Alleen gestelt heeft op 't bezit uws harts, Mevrouw,
En om met u te zyn verbonden door de trouw ?

MARSELLA.

Ga, gy verdient niet om daar voor verdacht te wezen,
Wat ook haare Broeder doet, gy hebt geensins te vrezen.
Laat vry die Koplaar van zyn Zuster komen, gy
Zult dan zelf zien, hoe hy bejegenr word van my.

JAZINT.

En je zult vruchteloos werk doen, zou ik wel gelooven;
Want hy wilze aan zyn reys Broer geeven, al raakten d'or-
derste steen booven.

Ja, al zou hyze schaaken, zeyd de kneecht.

KRISPYN.

Schaaken? myn Heer dan waarj'er mee gebruyt.
Want als hy dat dee, dan gaf ik voor haar maagdom niet
een duy.

Maar zagt, ik heb daar een list bedacht, om die Don Qui-
chor met zyn Sanche Panche te belaagen,

Het is een kneep, dieje altemaal wel zal behaagen.

Hy zal Helena niet kennen, dewylze maar een Jaar oud
was, toen hy vertrok.

Datwe nu een leelyke baboen hadden, die voor Zuster
speelde van die styloorige bok:

Maar ze most zo afschuwlyk zyn van smoel en van pooten,
Dat zy ze zelf meê bragt die 't Huwlyk met zyn Konfrater
stiltwygend om ver zouden slooten.

MARSELLA.

Dat is heel wel bedacht, waar vinden wy zulk een?

KRISPYN.

Dat jey het eens waagde, Jazintje, ter Liefde van Heleen?

JAZINT.

Wel, hangebaft, ben ik zo afschuwlyk van smoel en
pooten?

KRISPYN.

Nu Jazintje lief, 't is maar gekscheeren, je moetje daar
niet aan slooten.

Kom aan, ik zal het waagen ter liefden van myn Heer,
Ik heb wel meer in een Vrouwepak gestooken... maar
zacht ik bedenk me weer,

Ze mogten me schaaken, en dan waar ik geschonden voor
al myn leeven.

JAZINT.

Die je by nacht schaakt, zal je by daag wel wederom geeven.

KRISPYN.

Holla, wel wijfer, die zaak is al te teêr;
En kwam ik dan weêrom geschonden sonder eêr.

MARSELLA.

Gy hebt geen need, krispyn, uw Heer zal 't ryklyk loonen.

DON DIEGO.

Ja, 'k zal u, zo 't gelukt, vereeren vyftig kroonen.

KRISPYN. *neygende ter zyde.*

Och Heer! ik schrik van met een Man te zyn gepaart.

Ik hou myn Maagdom daar te lief toe, en te waard.

DON DIEGO.

Wat revelt gy, Krispyn?

KRISPYN.

't is eens, om te probeeren,

Op wat manier ik my houden moet, als ik steek in vrou-
we kleeren.

Fiat, ik neem het aan, daar komt van watter van komt.

HELENA.

Maar moet myn Heer en ik niet mede zyn Vermomt?

MARSELLA.

Dat is niet noodig; want men ziet, het kamenieren
En 't Hoovemeesteren wil nu zo wel wat fwieren,
Dewyl gy beyden die verbeelden zult in schyn,
Acht ik 't niet noodig, om daarom verkleed te zyn,
'k Zal zeggen, dat ge u saam in 't Huwlyk zult begeeven,
En mooglyk word van hem 't kontrakt wel onderschreven,
Zo stemt hy blindelings zelf toe in uwe Trouw.

DON DIEGO.

Op uwe goedheyd stel ik al myn hoop, Mevrouw.

VIERDE TOONEEL.

MARSELLA, DON DIEGO, HELENA, KRISPYN,
JAZINT, CARLYN.

CARLYN.

Mevrou, daar's eenen Don Pascal, dieje verzoekt te spreken.

MARSELLA.

Krispyn, vlieg, om u in een vrouwe kleed te steeken,
Ga met hem, Jazint, en help hem wat te recht,
Gy weet noch wel, waar ik de sleutel heb gelecht
Vand'oude Kleer Kas, gy moet hem fray op palleeren.

JAZINT.

't Is wel Mevrouw, ik zal hem na de kunst Metamorfozeeren.

VYFDE TOONEEL.

MARSELLA, DON DIEGO, DON PASCAL, HELENA.

MARSELLA.

Zyt welgekomen, Neef.

DON PASCAL.

Ho, Moey! ik dank u zeer,

Ik hebde gantse stad geloopt op en neer,
 Om u te zoeken, ja 'k begon alre te vrezen,
 Matante zal gewis de Moord gestookt wezen.

M A R S E L L A

Neen, Neef, ik ben gezond en fris, gelyk gy ziet.

D O N P A S C A L.

Maar, moey, dat Juffertje, is dat myn Zuster niet?
 Zy is gelyk gy weet, de jongste van ons allen,
 't Potichraapseltje is, na 'k zie, noch reedlijk uytgevallen.

M A R S E L L A.

Neef, 't is myn Kamenier.

D O N P A S C A A L.

Hoe, Moey, jou Kamenier.

Dat dier ziet al heel fier; zy heeft verstand en zwier.
 Maar waar 's myn Zuster, of is zy niet meer in 't leeven?

M A R S E L L A.

Zeis, om visites aan haar Speelgenoots te geeven.

D O N P A S C A L.

Zy meende, dat zy was een eenig kind misschien;
 'k Zal niet heel welkom zyn, als zy my komt te zien.

M A R S E L L A.

Zy dacht u dood te zyn, en heeft al rouw gedraagen.

D O N P A S C A L.

Of 'k zot was; 'k sterf zo niet in 't bloejenst van myn dagen.

Maar dezen Jongen Heer, dat zal, naar alle schyn

Uw respektive Zoon, don Barlavento zyn:

Hy 's heel verandert, sint de tijd dat ik uytlandig

Geweest ben, 't boefje was dus kleyn, maar heel verstandig;

Het was naar mijn onthouwt toen maar een jaar vijf ses,

't kreeg om sijn koppigheyt, vaak voor sijn poortefes.

M A R S E L L A.

Mijn Heer, die is nu al in 's Konings dienst getreeden,

En aan het Hof bemind, om zijne dapperheden.

D O N P A S C A L.

Dat's braaf.

MARSELLA.

En dit is mijn Hofmeester.

DON PASCAL.

Wat je zegt!

MARSELLA.

Hy schikt d'affaires van mijn Huys zo wat te recht.

DON PASCAL.

Hy ziet'er kittig uyt: 'k moet hem eens salueeren.

MARSELLA.

Mendoce, kom, gy moet mijn Neef complimenteeren.

DON DIEGO.

Ik ben u dienaar, Heer.

DON PASCAL.

Hy 's proper en galant.

Ik weet niet, wat ik daar van zeggen zal, Matant.

MARSELLA.

En ik versta niet Neef, wat gy daar mee wilt zeggen.

DON PASCAL.

Nu, nu, wy hoeven dat niet verder uyt te leggen.

Daar was te Coimberc eens op zeker karneval

Een weduw .. Coimbre dat leyd in Poortugal,

Het is by na de grootste en schoonste Stad van allen.

Daar was een weeuw dan, die haar zin had laten vallen

Op haar Hofmeester, het was ine een brave vent,

Men zy dat hy ... Gy weet mijn meening wel omtrent.

MARSELLA.

'k Weet niet, maar 'k zie een man die Hoflijk opgevoed is

Veel liever als wen 't een onnosele en plompen bloed is.

DON PASCAL.

Myn dunkt, Mocy, dat gy ook noch niet ontsmaaklijk ziet.

MARSELLA.

Ja admirabel, Neef.

DON PASCAL.

Gy en veroudert niet.

Zo levendig van kleur, en zonder gryse haaren.

Gy lijkt een mijsje, by myn keel van achtien jaaren.

MARSELLA.

'k ben ook zo oud niet, Neef, dat ik al gryfen kan.

DON PASCAL.

Dat's waar, maar laat eens zien, waard gy niet, toen ik van
Mijn Ouders trok, omtrent de zes en veertig Jaaren,
En vijftien is 't dat ik uyt Spanjen ben gevaaren.

MARSELLA.

Ik? ô gy hebt abuys.

DON PASCAL.

Nu, Moey, ontfel jou niet:

Daar is een zekre Stad diep in 't Chinees gebied,
Daar word een vroumens, van omtrent de hondert Jaaren
't Bekwaamst gehouden, om met eenen man te paaren,
Hoe, zestig jaaren, dat 's daar jong, geloof me vry.

MARSELLA.

Zou 'k 't niet gelooven.

DON PASCAL.

hoe, ik merk, gy lacht met my.

Maar zo het hier ging als in Inje, ik wil wel zweeren
Dat gy niet lachen zoud.

MARSELLA.

Neef zoekt my wat te scheeren.

DON PASCAL.

Geenzints, Moey, naar ik hoor, weet gy daar noch niet van.
Hoor t'Agra, of Delly, omtrent den Indostan,
Daar is het voor een Weeuw een schrikkelijke schanden
Zo zy sich voort na haar mans dood niet laat verbranden.

MARSELLA.

Dat is afgryfelijk!

DON PASCAL.

o Ja, zy wacht geen uur,

Of maakt een houtmeyt, en werpt sich met 't lijk in 't vuur.

MARSELLA.

En zo verbrandze?

DON PASCAL.

Wis.

MARSELLA.

de drommel mogt daar leeven.

DON PASCAL.

Die mode is goed: daar zal geen vrouw de man vergeeven:
 Dewijl haar leeven aan het zijnen is gehecht.
 Maar, Moey, terwijl ik u zo ampel onderrecht,
 Zijn zy daar bezich met wat lonken, streelen, vleyen,
 Ay lieve kijk eens, zy verstaan sich met haar beyen.

MARSELLA.

Dat's waar, Couzijn, zy zijn al Bruydegom en Bruyd.

DON PASCAL.

Docht ik het niet, de min ziet haar ten oogen uyt.

MARSELLA.

Zo't uw belieft, zult gy mee op de bruyloft koomen.

DON PASCAL.

Voorzeker, ik heb noch een huwlijk voorgenoomen:
 'k breng voor mijn Zuster ook een Bruydegom, een vent
 Van meynen en postuer, gelijk als ik omtrent.
 't Is een Cadet; maar uyt een edle stam gebooren:
 'k vond hem te Weenen, daar ik 't leeven had verlooren,
 Indien hy my niet had gered uyt het gevaar,
 En zedert zijn we altijd gebleeven by malkaar.
 O't is een Kaerel die wel imandt op zou vreeten.

MARSELLA.

Hoe is zijn naam, Couzyn?

DON PASCAL.

Hy's don Bruskijn geheeten.

MARSELLA.

Genoomen, 't is nu al een Heer, zo vol van moed,
 Ik zie niet dat zulks tot haar Huwelijk iets doet
 Zo hy haar anders niet behaagt.

DON PASCAL.

Ho! ho! behaagen,

Of niet, ik wil, datzy zich zal gehoorzaam draagen.

MARSELLA.

O't Hart is vry indien, de liede niet haar stem

Geest

Geeft tot dat Huwlijk, pleyt gy vruchteloos voor hem.

DON PASCAL.

Hoe vruchteloos? in kas van Huwlijk strekt een Broeder,
Als 't zijne Zuster raakt, voor Vader en voor Moeder.

MARCELLA.

'k Heb mee een Broeder, maar ik trouwde na mijn zin,
Entoonden dat hy niets te zeggen had daar in.

DON PASCAL.

Uw Broeder had zo niet de Waereld door gekroopen,
En wist niet wat op zulk een Taarling kwam te loopen.
In Perfiën. . .

MARSELLA.

Wat bruft ons Perfiën; gy leeft

Nu hier in Spanje, daar een Broer die macht niet heeft.
Maar deze Bruydegom, heeft hy wat Spaanse kraagen?

DON PASCAL.

Al heeft hy niet een duyt; 't is echter mijn behaagen.

MARSELLA.

'k Wist anders wel een Heer, die haar behaagen zou,
En die ik haare min wel dubbelt waardig hou.

DON PASCAL.

Dat zal noch mogelijk een van uw galanten wezen.
Zozou zy 't loon zijn, voor de dienst die hy voor dezen. . .

MARSELLA.

Uw tong, mijn Neef.

DON PASCAL.

ô! 'k bid, breek my het hoofd niet meer,
En staak u zorg vry, ik zal doen 't geen ik begeer.

MARSELLA.

Het is een eerlijk man, en wel gemaakt van leden.

DON PASCAL.

Kijk, uw Hofmeester, hy lacht zelf om u reden.
Mendoce, hoor eens, ay kom, zeg my toch eens stil,
Wie sy mijn Zuster tot een Bruygom geeven wil.

MENDOCE.

Mijn Heer!

DON

DON PASCAL.

't Is wis een gek, die zy haar wil doen trouwen:
Want kijk, hy kan zich noch van lachen niet onthouwen.

MARSELLA.

Ik zeg, Couzyn

DON PASCAL.

Talm my niet langer aan het hoofd.
Ik zegh als noch, 'k heb haar mijn reysebroer beloofst.
Een woord, zo goed als tien: ik wil myn woord niet breken,
En wil Mafeur niet, zal ik haar in 't Klooster stecken.
Ik lach met alles, 't zy wie zich daar tegens kant,
Met Zuster, Vryer, ja met u ook zelts, Matant.

MARSELLA.

Nu, nu, zo haastig niet, wel toont u wat gelaaten.

DON PASCAL.

Wist gy wat Kaerel 't was, gyzoud wel anders praäten,
Want ik ver zeker u w, indien hy word u Neef,
En u dan ymandt komt te schelden voor een teef,
Een oude knorrepot, een aangezicht vol rimpel.

MARSELLA.

't Is onverdraagelijk.

DON PASCAL.

Hy floeg hem paars en pimpel.

Te Roomen heeft hy eens . . .

MARSELLA.

Ja wel, dat 's een fatzoen.

DON PASCAL.

Te Romen zeg ik ...

MARSELLA.

'k heb met Romen niet te doen.

DON PASCAL.

Had gy het eens gezien . .

MARSELLA.

Ey laat dat snorken stecken.

JAZINT.

Mevrouw, daar is een Heer, of een Don, die u verzoekt te
spreken.

MAR

Met u permiffie, dat ik u te Roomen laat.

Marcel binnen

DON PASCAL.

Gy hebt daar heel wel uytgekeken, Kameraat.
'k wil op u keur wel aan, die lieve dartle lachjes,
Beloven u, na 'k merk, veel aangenaame nachjes.

DON DIEGO.

'k Wou dat het zo ver waar.

DON PASCAL.

Wel nu, waar fchort het an?

Speult zy de kuyfe noch? of vreeft zy voor een man?

DON DIEGO.

Haar Broer, mijn Heer, fchijnt niet heel veel van my te houwen.

DON PASCAL.

Is 't anders niet!

DON DIEGO.

die wil haar aan een ander trouwent,

'k Ben haar niet waard, zeyd hy.

DON PASCAL.

Een ftruyfin zynen baard,

Een Hovemeester is een Kamenier niet waard!

Meent haar die kwiedam aan een Ridder uyt te trouwen.

Die zoude haar een week wel voor hun fpeelpop houwen,

En zenden hem die zo getrouwt dan wederom.

Neen, ze is voor u, mijn Vrind, gy zijt haar Bruydegom.

DON DIEGO.

Hy heeft een kop, gelijk . . .

DON PASCAL.

ô 't is een beeft der beeften.

Gaat gy u gang met haar, en laat hem wat tempeeffen.

DON DIEGO.

Zo meenen wy te doen, 't zy 't hem is lief, of leed.

Maar als hy 't word gewaar? ..

DON PASCAL.

Ho! ho! dat's niet een beet,
Als gy Getrouwt zyt, laat hy u dan weêr onttrouwen.

DON DIEGO.

Ik vrees, ...

DON PASCAL.

Laat my daar me omspringen: 't zal wel gaan.
Maar zeg my eens, compeer, wie is het die men aan
Mijn Zuster geven wil?

DON DIEGO.

'k bid, my dat niet te vraagen.

DON PASCAL.

Heeft hy wat hart?

DON DIEGO.

Gewis.

DON PASCAL.

Durft hy een kansje waagen?

DON DIEGO.

Voor zeker, hy heeft in het vechten groot plaaisier,
En zo hy wist dat gy hem woud met het Rapier
't Aansttaande Huwlyk, met u zus bedisputeeren,
Hy zou't niet weygeren, maar aanstonds compareren.

DON PASCAL.

Dat zal den Ridder Don Brusyn wel doen voor my.
Odie verstaat dat werk al ruym zo goet als hy.

DON DIEGO.

Maar, Heer, ik meen dat hy.

DON PASCAL.

Ha! 'k lag eens met dat meenen,

Maar ist een Karel die wat armen heeft en beenen?

DON DIEGO.

Gelyk als ik.

DON PASCAL.

Wel nu, dat kan al taamlyk gaan,
Mint hem mijn Zuster?

DON

K R I S P Y N,

DON DIEGO.

'k Meen dat hy 't zich voor laat staan.

DON PASCAL.

Is zy wat goelijk ?

DON DIEGO.

Ja, dat kan zo wel passeeren.

DON PASCAL.

Zy was noch maar een jaar toen ik ging vojageeren.

'k Had van dat kleuter toen die sporing niet gedacht.

JAZINT.

Mijn Heer, Mevrouw, die zegt dat ze u in de tuyn verwacht.

DON PASCAL.

Zeg Mijsje, dat ik zal so aanstonts by haar koomen.

Nu als het is gezeid, gy hebt geenzints te schroomen

Voor hare Broer, trouw haar, al is het morgen vry,

Ja alles wat daar ook van komt, neem ik op my.

Eynde van het eerste Bedrijf.

TWE-

T W E D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

H E L E N A , D O N P A S C A L .

Ay, laat toch staan, myn Heer, hoe moogje my zo plagen?

D O N P A S C A L .

Babetje lief, zal ik u dan altyt mishagen?

H E L E N A .

Gy en mishaagt my niet: 'k ben voor u slechts beducht.

D O N P A S C A L .

Hoe kan dat mooglyk zyn, terwyl gy my ontvlucht?

H E L E N A .

Mendoce is heel jaloers, 't is billyk dat wy vreezen,
Zohy onszagh, zou ik niet ongelukkig weezen:
Want zogy wist, myn Heer, hoe dat hy scheld en vloekt
Wanneer my d'een of d'aâr uyt Vriendschap maar be-
zoekt.

D O N P A S C A L .

Babetje, gy most hem daar in't begin na stellen.

Hoe laat gy u, om zulk een haatlyk Hawlyk, quellen,

Gy die so Jong en schoon...

H E L E N A .

Ja 'k weet wel, wat gy meent:

Dat zal wel koomen, als wy samen zyn vereend.

En woudt gy daar u best toe doen, myn Heer?

D O N P A S C A L .

G e n o m e n ,

Gy waard getrouwt, kan ik dan veilyg by u komeu?

H E L E N A .

Gy zult dan zien, myn Heer, hoe 'k aan u ben verplicht,

B

E n

En schoon hy kyft of knord, 'k zal 't doen in zyn gezicht:
Maar 'k moet hem nu ontzien, en voor myn intrest wa-
ken:

Dewyl dit Huwelyk, my kan gelukkig maaken;

P A S C A L.

Maar zult gy my wel, als Mendoce word uw Man
Beminnen?

H E L E N A.

Wis.

P A S C A L.

Enteer?

H E L E N A.

Als men een broeder kan
Beminnen: maar ik vrees dat u dit zal berouwen:
En dat uw liefde zal veranderen en verkouwen.

P A S C A L.

Verkouwen? o! myn min zal in geen maand vergaan,
En zoo gy anders ziet, mag my de moord wel slaan.

H E L E N A.

Maar, Heer, indien gy my een ander vond te weezen,
Als gy wel had gedacht. . . .

P A S C A L.

Hoor, wil daar voor niet vreezen:
Op Morgen, zult gy met Mendoce zyn Getrouwt.

H E L E N A.

Maar, daar 's iets anders, dat myn Huwlyk tegen houd.

P A S C A L.

Hoe tegen houd, Babet?

H E L E N A.

Ja, 'k heb zo wat vernoomen.

D O N P A S C A L.

En watter?

H E L E N A.

Och 'k durf niet. . .

D O N P A S C A L.

Spreek, gy hoeft geensints te schromen.

H E -

HELENA.

Hy mindt u zuster.

DON PASCAL.

Hoe, Mendoce? welk een praat?

Zulck een mis maakt Figuur! wie droes of hem dat raad?
 'k Heb, als ik die zottin het eerst kwam aan te schouwen,
 De Kuysheyt van myn Moer, met reën verdagt gehouwen:
 Want als ik regtbeschouw haar omgang, stand en swier,
 Lykt se eer een Dochter van een knegt of palfrenier,
 Als van een Edel Man; voor my, ik zou wel vreezen,
 Dat se inde wiegh zal, door de min, verandert weezen.
 Doch 'k zal die vryery...

HELENA.

Zy is op hem verzot.

DON PASCAL.

Hoe mindt zy hem!

HELENA.

Ja, Mendoce is haare afgod.

DON PASCAL.

Ik zal die dartelekaronje dat vercleeren.

HELENA.

Zoogy haar beyde by malkaar zaagt, zoud gy zweeren,
 Dat hy ten eenemaal is meester van haar hart.

DON PASCAL.

Ik zal wel maaken dat hy haast ontmeestert werd.

HELENA.

Ik wenste wel, myn Heer, dat gy eens zelfkënd hooren,
 Hoe teer en vleyende zy hem zoekt te bekooren.

Ik had my zelfs hier eens versteeken op de zaal

Daar ik 't gemakkelyk kon hooren al te maal: (de?

Och! zeyze al zugtende, myn Bruygom, myn Bemint-

Ik zal u Trouwen, zelf in weerwil van myn vrienden.

DON PASCAL.

Hoe zy hem Trouwen! zelf in weerwil van haar Broer,

'k Meen, dat ik haar dit wel beletten zal, die Hoer.

Maar 'k loof het niet Babet.

HELENA.

Myn heer, het is geen loogen,
En twyfelt gy? gy kunt het zelf zien voor uw oogen.
Wy kunnen haar in dit vertrek heel ligt bespien.

DON PASCAL.

Wel ja, 'k wouze om de klugt wel by malkander zien.

HELENA.

Maar mag ik nu met recht niet wel bekommert weezen?

DON PASCAL.

Dar's niemendal, gy hebt daar voor geensints te vreezen
Want gy zult morgen, als 'k gezeyd heb, Zonderfout....
Maar ik zal ik dan ook, wanneer gy zyd getrouwt....
Gy weet wel, wat ik meen.

HELENA.

Ja, hier leght gy begraven.

DON PASCAL.

Achl myn Zottinnetje, uw bekoorlykhyd en gaaven....

HELENA.

Ey zacht, Mevrouw zou 't zien.. daar isse, zey ik 't niet.

T W E E D E T O O N E E L.

DON PASCAL, MARSELLA, HELENA.

MARSELLA.

Zozo, myn Neef, daar heb ik u al fraay verspied.

DON PASCAL.

O Moey, gy moet u niet aan zulk een beufing steuren?
't Geschied uyt korswyl, of allen maar om de geuren.

MARSELLA.

'k Geloof het wel.. en gy, gy laat het u zo doen?
Ik moet bekennen, gy zyt al een fraey fatzoen.
Ga voort uyt myn gezigt

Heleen binnen.

DON PASCAL.

Wat's aan een zoen bedreven?

Zy

Zy weet zo kuys, als een Lukretia, te leeven.
z' Is voor myn smeken doof.

MARSELLA.

Gy zeght dat zo raljandt;

Maar ik verzeeker u, zy heeft genoeg verstand:
En twijfelt gy daar aan, gy kundt het zelf probceren.
'k Weer, datze niemand, als Mendoce, zal begceeren.
Uw moeyten is vergeefs.

DON PASCAL.

Weest niet bezorcht voor my

Uw raad is nodeloos; Moey, spaar u lessen vry.

MARSELLA.

Mendoce is heel jaloers.

DON PASCAL.

Die heeft my niet te vreezen;

'k Beloof u, dat ik hem zelf zal behulpzaam weezen.

MARSELLA

Ook heeftze een Broeder, die heel koppig is van aard,

DON PASCAL.

Tut, tut, 'k neem dat op my; wanneer zy zyn gepaardt.

MARSELLA.

Indien u Zuster in u weer wil eens ging trouwen,
Wat zoud gy zeggen? Zoud ge u wel te vreden houwen?

DON PASCAL.

Men steekt een man, die zo de Weereldt heeft doorkruyft
Geen rottekeutels voor wat peeper in de vuyft:
En wat zou ik, als zy getrouwt was, al beginnen?

DERDE TONEEL.

JAZINT, MARSELLA, PASCAL,

JAZINT.

HEer, daar 's een zekere Don, Mandoce, leyd
hem binnen.

DON PASCAL.

Ha, ha, dat is mijn vrynd, den Ridder don Bruskyne

Jazinte, zegh Maseur, dat zy hier voort verschyn,
 En zegh haar, dat zer ook wat vrendelyk moet draagen,
 En niet bevalligheyt, hem tragte te behagen;
 Schik haar wat op, dat zy zo haattelyk niet ziet,
 Want Moey, gelijk gy weet, zy is de mooyste niet.

M A R S E L L A.

Uw Vader viel haar hardt, en al te kort gehouwen,
 't Is 't vrouvolk hinderlyk, als men haar uyt zal trouwen,
 Die geen bezoeke noch zalette frek wenteert,
 Weet van de weerelt niet, blijft bot en ongeleert.

D O N P A S C A L.

Daar boven is zy heel afschuwelyk van weezen,
 En een remedy, om de liefde te geneezen.

M A R S E L L A.

Kan ze anders zijn, als ze is getchapen van natuur?

D O N P A S C A L.

Als mijn toekomende schoon-broeder, haar postuur
 En weezen ziet, zal hy my, vrees ik, heel vervloeken.

M A R S E L L A.

Maar moest gy juyft zo ver, voor haar een Bruygom zoeken?

Wat porde u daar toe?

D O N P A S C A L.

Gy verstaat dat niet, Matant:

Het is een Karel als een Leeuw, en heel valjant,
 Wy hebben niemand, als hy zuster trouwt, te vreezen;
 Hy zal de wrecker van ons ganse stamhuys weezen,
 En onze Schutsheer zijn.

M A R S E L L A.

Ja is het zulk een Haan?

D O N P A S C A L.

Wat heeft hy niet voor my vaak in de bres gestaan!
 Als ik op 't minste maar getrapt wierd op mijn teenen,
 Sprong hy voort in de mat, en brakze hals en beenen.
 Daar komt hy, kijk, hoe tors siet hy uyt zyn gezigt.

VIERDE TONEEL.

MARZELLA, DON BRUSKYN, PASCAL, DON DIEGO.

BRUSKYN tegen DON DIEGO.

HA, ha, Monsjeur, ik ben u op het hoogst verpligt.

DON PASCAL.

Aanstaande schoonbroer, zijt gy daar? zijt welgekoomen.

BRUSKYN tegen MARSEL.

Vergeef het my, dat ik de vryheyd heb genoomen. . . .

MARSELLA.

Die komplementen, zijn niet noodigh Heer.

BRUSKYN.

Fiat,

'k Ben, hoe je wilt, Mevrouw, 't zy Hoflijk, boers of plat.

MARSELLA.

Mijn Heer, ay laten wy ons aan het laatste houwen.

'k heb van mijn Neef gehoort, dat gy hier, om te trouwen.,.

BRUSKYN.

Uw Neef, Mevrouw, 't dat's mijn aldertrouwste vrynd;

Mijn regte Pilades, die my heel teer bemind.

Ik min hem ook, gelyk als d'appel van mijna ooggen,

Als of wy hadden aan een zelve borst gezoogen.

Zyn schoone Zuster, die ik hier voor myn gezicht. . .

MARSELLA.

Dat is ze niet, myn Heer, Babet, ga haal myn Nicht.

PASCAL tegen BRUSKYN.

Dat is de Kamenier, wat dunkt u van dat meysje?

BRUSKYN.

't Is geen ongoelyk krengh, ik wou haar wel een reysje. . .

DON PASCAL.

'k geloof het wel, Monfreer, maar gy zijt heel verkeert:

Zy is de Bruyd, en voor compeer gedestineert, ,

Mendoce is 't zo niet, zult gy niet met haar trouwen?

Maar waar toedient het, dat ge u zo lang op laat houwen?

Zy moeder morgen aan, 't verlange baart veel smart,

B 4

Wan-

Wanneer men 't ja woord heeft, en opgehouden werdt.

VYFDE TONEEL.

PASCAL, BRUSKYN, MARSELLA.

KRISPYN, *in vrouwe kleeren.*

HOe Vlegel, kunje noch myn sleep niet beter houwen?
Had ik een Rottingh schurk, ik zouje wakker touwen.
'k Word door 't kanajje van Lakeyen wel geplaagt.
Voort, Rekel, neem het op, dat gy 't ordentlijk draagt.

DON PASCAL.

Bruskyn, daar is zy.

BRUSKYN.

Ze is bekoorlijk, 'k moet het zeggen.

MARSELLA.

Nicht, dit 's u Bruygom, die uw Broer u toe wil leggen

KRISPYN.

Hoe Moey, voor my?

PASCAL, *tegen Bruskyn.*

Gy moet na 't uysterlyk niet zien,

't Gezigt, myn vrind, dat held zo wat na 't masculien.

KRISPYN, *tegen Marcella.*

Zy mompelen binnens monds, zou ik hem niet mishagen.

BRUSKYN.

Geenzints, wie zou u, die u ziet, geen liefde draagen?

Ik sta versted door u uw bekoorlykheid, Mevrouw,

Wat meer is, 'k sweer u op myn ridders eer en Trou

Dat gy van mynen en van air.

KRISPYN.

Ha! air en mynen!

Die heb ik, zo wel als de besten, by dozynen,

Ay kyk eens, hoe kan ik myn reverentsy doen,

Gelyk een Juffrou van het aldergrootst tazzoen.

BRUSKYN.

't Is onverbeterlyk.

DON PASCAL.

Wat affchuwelijk een molijk!

MARSELLA.

Zy is noch jongh, mijn Heer, en by gevolgh wat vrolijk.

KRISPYN.

Dat's waar, ik kom noch eerst zo kars vars uyt den dop,
En ben niet anders als een roosje in zijn knop.

DON PASCAL.

Mijn Zuster, dit's dien Heer, die'k u heb opgedragen,
Gy weet zyn oogh wit, kan u zyn persoon behagen.

KRISPYN.

Och! broertje lief! je maakt my door die taal beschaamt.

BRUSKYN.

Hoe! is het trouwen dan een zaak die niet betaamt?

KRISPYN.

Wel neen, myn Heer: maar ik ben al te jong van dagen,
En by gevolg te swak, om sulck een last te dragen.

BRUSKYN.

Het Huwlyk is geen last; daar steekt veel zoetheydt in.

KRISPYN.

'k Zegh ummers, dat ik daar niet stark genoegh toe bin.
Myn kallefsklauwen zyn noch niet ter deeg verfleeten.
Heer, gy behoord my noch wat pap te laten eeten.

DON PASCAL.

Maseur gy spreekt als een zottin, heel onbedagt.

Wanneer een Zuster, uyt een adelyk geslacht,
Van een braaf Edelman, verzocht werd om te trouwen,
Behoorde zy zich zo afkeerigh niet te houwen.

KRISPYN.

O Broer, dat wist ik niet; dat is myn jonkheyds schuld.

DON PASCAL.

Welk een zottin!

KRISPYN.

Heb maar een maand of twe geduld,
Een Juffer, schoon zy algenegen is tot trouwen,
Moet immers om 't fatsoen, haar zo wat wyg'rig houwen.

Men hangt de Hoplien, die zo licht gaan van hun post:
 't Wilt smaakt het best, het welk veel Jagens heeft gekost.

BRUSKYN.

Ja, ja, 't is billyk, dat wy haar wat uytstel geeven.

CRISPYN.

Myn Heer, weet, na ik zie, noch redelyk te leven,
 En zo zyn hart maar van een weynig liefde blaakt,
 Zie ik ons Huwelyk in korte tyd gemaakt.

BRUSKYN.

Zou 'k zulk een schoonheyd....

KRISPYN.

Ik kan wel myn schoonheyd dragen,
 Maar echter heb ik iets dat ider kan behagen,
 Want waar ik kom, myn Heer, krygt jeder zin in my,
 En roept, δ dat's een lieve en jonge poetle pry!

BRUSKYN.

'k geloof 't, wie word niet door verwondring opgetoogen
 Als hy te regt beschouwt, die schoone mond en oogen?

CRISPYN.

Maar, Heer, ik word u vrouw nu eens uyt zuyv're min.
 Gy zyt een Ridder, ben ik dan geen Ridderin?

BRUSKYN.

Gewis.

CRISPYN.

δ 't ridderen, dat is myn lust en leeven,
 Wat zyn'er wonderen door Amadis bedreven!
 'k Heb die History wel geleezen deur en deur,
 En ook van Florus met zyn schoone Blanchefleur.
 Maar, Heer, zult gy dan ook de Waarelt zo omfwerpen,
 En, om d'onnosele te wrecken, steeken, kerven...

BRUSKYN.

Voorzecker.

CRISPYN.

'k ga dan mee... 'k zel onverfaagt en stout...
 Maar krygt een Ridderin geen Kind'ren als ze trouwt?

BRUS-

Wel zouze niet.

KRISPYN.

ô dat behoord zo niet te weezen,
'k Zou minder voor een Reus, als voor een vroed wyfvreezen.

Myn Moeder is daar door van kant geholpen, en
Ik zal bedingen noyt te kraamen, zoo ik ken,
Ja, laaten 't in 't kontrakt expreffelyk befchryven,
Want 't zoume spyten, zo 'k zo droevig kwam te blyven.
DON PASCAL.

Gy hebt gelyk.

KRISPYN.

Daarom wil ik my wat beraân,
En niet onnozel als een lam ter slagbank gaan:
Want naar ik aan jou merk, zoud gy wel by myn zoolen
Het katje zoeken, eer het groot was, dood te foolen.
DON PASCAL.

Wie zagh zyn leeven zulk een buytenfpoorigheyd!

KRISPYN.

't Schynt dat gy om myn lacht, ik fpreek zo 't by my leyd.
Gy hebt waragtig geen zottin voor om te fporten,
Aldie my houd voor gek, zyn felver groote zotten,
Lakay, kom vat myn fleep, 't is tyd dat ik vertrek;
Maar draag voorzigtig, 'k brak daar effen haast de nek.
MARSELLA.

Men Heer die moet haar die brutaliteyt vergeeven
Ze heeft wat buyen: maar weet anders wel te leeven.

BRUSKYN.

Ik moet bekennen, 't is een wonderlyk poftuur.

MARSELLA.

Het gaat haast over, als gy op een ander uur...

DON PASCAL.

Laat my met haar begaan, 'k zal haar wel beeter leeren.

MARSELLA.

Ze is anders heel beleeft, zoo als je 't zoud begeeren.

Maar

Maar 'k ga om haar alleen te ſpreken, 'k neem het aan
Dat zy verandren zal 't geen u wel aan ſal ſtaan.

Marſella binnen.

D O N P A S C A L.

Hoe ſwager, mymerje?

B R U S K Y N.

Ja wel, 'k begin te vreezen
Dat my dit huwlyk zal niet al te dienſtigh weezen.

D O N P A S C A L.

Behaagt maſſeur u niet.

B R U S K Y N.

Ja, maar een Jonge meyd,
Isvry bevalliger, ze is ouwer, als gy zeyd;
Ze is niet affchuwelyk, alleen van lyſen leeden;
Maar daar en boven noch vol buyten ſpoorigheeden.

D O N P A S C A L.

't Is waar, zy is niet ſchoon, maar denk eens om de poen,
En tuſſen ons gezeyd, dat hebje wel van doen.
Gy kunt u elders daar by daag meê gaan vermeyen,
En 's nachts is 't ſchoon niet van het leelyk te onderſchey-

B R U S K Y N.

(en.

Hoor, 'k zal u zeggen wat my op het harte leyd:
Toen ik trok van madrid, minde ik een Jonge meyd,
Die op haar vaders laſt moſt aan een ander trouwen,
Nu heb ik d'eer gehadt, als weeuw haar t'onderhouwen,
En na 'k aan haar gelaat, en reden ſpeur, myn vrind,
Ben ik niet minder, als voor heen, van haar bemindt

D O N P A S C A L.

Hoe zouw, een broeder, die ſteeds in myn lot gedeelt
heeft,

En alle goederen gemeen met my geſpeelt heeft,
My zo verlaaten,

B R U S K Y N.

Hoor, ſpreek eens naar uw natuer,
Kunt gy beminnen ſulk een haatelyk poſtuer.

D O N

DON PASCAL.

Wel neen; maar moet men juyft beminnen om te trouwen,

Geld, geld, is 't fundament, om 't huwelyk op te bouwen.

BRUSKYN.

Ik heb myn zinnen, op geen schatten zo gesteld,
Dat ik 't belang myns mins opofferen zal aan 't geld.
Babet de kamenier zou my veel eer bekooren.

DON PASCAL.

Babet de kamenier, die is voor my beschooren,
Zy mint my reets in 't hart, Mendoce, maar in schyn,
Hy zal haar trouwen, ik patroon del casa zyn.

BRUSKYN.

Misleydt ge u niet daar in? voor my ik kan niet denken
Dat zy zal in een dag haar hart aan iemand schenken.

DON PASCAL.

'k zalt u doen zien..... daar is zy selfs, schuyl int portaal,
Gy kunt het makkelyk daar hooren al te maal. (taal,

Wel hartediefje, benje nu weer wat geruster...

HELENA.

Zwygh stil, myn heer, daar komt Mendoce met u Suster,
Kom laten wy ons stil hier gaan verschuylen, daar.
Zult gy zelf hooren, hoe zy leeven met malkaar.

SE S D E T O O N E E L.

DON DIEGO, KRISPYN, HELENA,
DON PASCAL.

DON DIEGO.

Ik bid u andermaal, ay matig uwen tooren....

KRISPYN.

Ga, ga, ondankbare, ik wil u niet zien noch hooren.

DON DIEGO.

Maar denk....

KRIS.

K R I S P Y N.

Ik zegh als noch, verrader 't is gedaan;
 Want zonder hette kan Kuipido niet bestaan,
 En uwe koelheyd doet hem dat schoon voetsel derven,
 Des zyrt gy d'oorzaak dat de minne God moet sterven,

D O N D I E G O.

Hoor myn ontschuldigingh.

K R I S P Y N.

Hoe myn verlaten voor
 Een lompe kammener, een arme slegte floor!

D O N D I E G O.

Maar zo ik u.....

K R I S P Y N.

Fie, my zo schandelyk bedroogen!

D O N D I E G O.

Mevrouw, ay hoor dogh...

K R I S P Y N.

My die u steeds zag na d'oogen

D O N P A S C A L. *agter tooneel*

Ha onbeschaamde.....

K R I S P Y N. *schreyd.*

Ach! hoe was ik zo verblindt,

Dat ik zo teder een ondankbre heb bemind,
 Wat deed ik niet om u trouwloose te bekooren!
 Hoe menich schoon boeljon kookte ik u niet te vooren,
 Die ik dan 's morgens vroegh heel stillletjes en zagt
 Op myn kous voetselingh zelf voor uw bedde bracht,
 Hoe ruste gy dan weer als gy die had gegeeten,
 Gy weet het noch heel wel, zo ghy het slegts wilt weeten,
 Terwyl gy dan weer sliapt stak ik u vuur in brand,
 Ik veegde u kleeren en schik 't alles aan een kant:
 In 't kort, ik heb u als myn eygen man gehouwen,
 En nu, nu moet ik zien, dat gy Babet gaat trouwen.

D O N D I E G O.

Mevrouw, ay oordeel toch wat beeter van myn min.

KRISPYN.

Wegh hontsfot.

DON PASCAL.

Welke reën, daar 's eer noch fchaamten in.

HELENA.

Zagt, maak niet dat ze ons zien.

DON DIEGO.

Ik bid verfta doch reeden

Uw broer wil dat ik met Babet in d'echt fal treden,

Hy heeft de lucht al van myn liefde, na 'k beſpeur,

En zo uw Moey

KRISPYN.

Dat 's een zottin, wat raakt het heur,

En wat myn broer belangt, dat is een aap der aapen

't Is buyten hem wie ik verkies om by te ſlaapen.

DON PASCAL.

Ha, die Caronjel

DON DIEGO.

Uw broer.

KRISPYN.

Wat broer, ik volg myn zin,

En zo hy daarom ſcheld of raaft, ik hoeft daar in.

DON DIEGO.

'k Vrees dat hy u, zo hy het hoort, zal op doen ſluyten.

KRISPYN.

Wat rottekruyt voor hem, zo krygt hy ſtyve kuyten.

Ik weet tot myne moey en broer gemaklyk raad,

'k Zal haar doen barſten als een bom of handgranaad:

Ja zelf, die Ridder, die hy wil dat ik zal minnen.

DON PASCAL.

Ha! ik verlies 't geduldt; zy heeft de Duyvel binnen.

DON DIEGO.

Mevrouw, als ik te recht bedenk in welk gevaar.

KRISPYN.

Laat ons dan ſlilletjes gaan trouwen met malkaar.

DON

DON DIEGO.

Zoo teer als ghy me mind, zo min kan ik gehengen
Dat ik om myne min u in gevaar zou brengen.

K R I S P Y N.

Ach myn rampzalige!

DON DIEGO.

Mevrouw, myn liefde kan
Geenzints gedoogen dat ik u....

K R I S P Y N.

Wel schaak my dan.

DON DIEGO.

U schaaken?

DON PASCAL.

welk een hoer; ik zweer 'k zal u dat verleeren.

K R I S P Y N.

Hebt gy geen geldt, ik heb noch geld om van te teeren,
Waar wacht gy na, kom maak maar aanstonts een begin.
Ach! hoe zyt gy zo koel, daar ik zo brand van min?

DON DIEGO.

Maar denk....

K R I S P Y N.

'k Heb my bedacht, 'k zegh noch gy moet my schaken,
Gy zult ons alle bey daar door gelukkig maaken;
'k Zal met u leeven als twe zieltjes in een lyf,
En u verstrekken tot een lieflyk tyd verdryf:
Ik zal u streelen en wel duysent kusjes geeven.
In't kort wy zullen als tweetortelduytjes leeven.

DON DIEGO.

Babet....

K R I S P Y N.

Zwyg van Babet, dat varken is niet waard
Dat gy haar noemt, veel min met u te zyn gepaart.

DON DIEGO.

Mevrouw, Babet kan my in 't minste niet behaagen,
Heleen is 't die 'k alleen myn hart heb opgedraagen,
Ja alle schoonheên zyn afschuwlyk buyten naar.

K R I S -

KRISPYN.

Waar wacht gy na? laat ons dan vluchten met malkaar.

DON DIEGO.

Ik ben gereet: laat ons maar voort van hier vertrekken.

KRISPYN.

Kom aan, myn liefje, laat ons eerst eens trekkebekken.

Och vlugt; daar is Brusdyn, nu is het spul verbruft.

BRUSKYN.

Nu gaat uw gangh, Mevrouw, vol doeter deegh uw lust.
Ik zal zo gaan om u uw vrygheyd te laten.

KRISPYN.

Wat lust zou ik vol doen? Waar ofje van mach praaten?

BRUSKYN.

Die Hovemeester is geen ongelukkig man.

Die lieve kus, Mevrouw, gaf daar getuyge van.

KRISPYN.

(ren?)

Wat kus? 'k weet van geen kus. zoekt gy my t'afgrontee-

Ay kyk, Mendoce, wat dees Ridder met zyn veeren.

My op durst stryen: ik heb u gekust, zeyd hy.

BRUSKYN.

Mevrouw, myn oogen zyn geen kousen, denk dat vry.

DON DIEGO.

Myn Heer, is zeeker....

BRUSKYN.

Ik weet wel, wat gy wilt zeggen:

Gy hebt gelyk, het in de beste vouw te leggen,

Een man als gy, die zo bemind wert en gevleyt

Is 't tegens zyne plicht, indien hy anders zeyt.

KRISPYN.

O steurje daar niet aan, Mendoce, het zyn zaaken

Die hem, noch nimand in het aller minste raaken.

Hoor, Don, of Ridder, zo 'k al imand kussen wou,

Zo zy 't verseekert, dat ik 't u niet doen en zou.

Diego vlugt.

DON PASKAL.

Wat 's hier te doen?

C

KRIS-

K R I S P Y N.

Broer, gy moet hem de tong wat snoeren:
Want hy beschuldigt my met dingen, die de hoeren
Veel beeter passen, als een eerelyke Maagt.

D O N P A S K A L.

Ik bid, dat gy Masseur wat meerder achtigh draagt,
Haar niet betigt met onbetamelyke dingen.

K R I S P Y N.

'k Heb hem gekust, zeyd hy, 'k zou uyt myn vel schier
springen.

D O N P A S K A L.

Hoe, swager, zou zy hem zelfs kussen hem? wel foey,
De Hovemeester, of ley Jonker van myn Moey!
Ze is daar toe veel te kuys.

B R U S K Y N.

Wel, 'k geef het haar gewonnen
Maar 'k heb twe oogen die het wel getuygen konnen.

K R I S P Y N.

Die twe getuyge die zyn vals, verstaaje dat?

B R U S K Y N.

Mendoce doet heel wel, hy kiest het haafspad
Zo dra hy u vernam.

K R I S P Y N.

Ach! broer, kunt gy dat liegen
Noch langer hooren? ik sal hem in 't bakkes vliegen.

D O N P A S K A L.

Nu zagjes, zagjes.

K R I S P Y N, *schreyende.*

Kyk, welk een adder tong.

Ik, een onnozele maagt, zo eerbaar, kuys en jong.

D O N P A S K A L.

Zoo haastig niet, Masseur.

K R I S P Y N.

Laat los, ik zal hem touwen.

D O N P A S K A L. *apart.*

Die Hoer, weet zich als een Lucretiate houwen.

Nu

Nu, Zuster, Zuster, ik zegh noch, zo haastig niet.
tegen BRUSKYN.

Nu, Broer, stel 't uyt u zin, al 't gener is geschiet.
Men moet wanneer men op het punt staat van het trouwen,

Zich om een beuzeling zo niet gebelligt houwen.

Kom, kom, geef my uw hand.

BRUSKYN.

Het is niet noodig, gy

Kunt daar een ander mee verzien, ik scheld u vry.

DON PASKAL.

Gy moet te zamen met een kus de peys weer maaken.

KRISPYN.

'k Borst liever, eer 'k my hand of vinger aan liet raaken.

BRUSKYN.

O! 't Is maar tydt verspilt, gy ziet wel dat dees trouw

Uw Zuster al zo wel, als my mishaaen zou.

Den Heemel heeft, na 't schynt, dit Huwlijk niet beschooren,

En zy is niet voor my, noch ik voor haar gebooren,

Men zou malkanderen verstrekken tot verdriet:

Ik ben haar hatelyk en zy behaagt my niet.

Des ga ik weder na d'aanminnige Heleene,

Dat weewtje heeft my, als gy weet, bemind voorheene,

En na 'k van ochtend speurde aan d'uyterlyke schyn,

Zal ik haar noch zo onbehaagelyk niet zyn.

SEVENDE TOONEEL.

DON PASKAL, KRISPYN.

DON PASKAL.

GY ziet nu, Zuster, hoe gy my komt te affronteeren.

KRISPYN.

Zou my die lasteraar, die schendbrok, zo onteeren!

Dat kon myn eerbaarheyd, noch kuysheyd niet verstaan.

Broer, hy zag tegens 't vel van bey zyn oogen aan,

Ik liet het noch om u , 'k had aars die bok der bokken
Gevloogen in 't gezicht , en 't haar uyt 't hoofd getrokken.

D O N P A S K A L.

Karonje , speuld gy noch de kuyse? meentge my
Mee te bedriegen door uw snoode veynsery?
Daar'k jouw lichtvaardigheyd gezien heb voor myn oogen,

K R I S P Y N.

Ja wel , ik ga , ik kan dat last'ren niet gedoogen:
Dewyl daar d'eerbaarheyd te veel door lyden moet.

D O N P A S K A L.

'k Beken , dat gy zyt kuys , en eerbaar van gemoet ,
Het kuyfte dat gy aan uw lyf hebt zyn uw ooren:
Gy kust Mendoce wel , maar wilt daar niet van hooren.

K R I S P Y N.

Mendoce?

D O N P A S K A L.

't is noch veel , dat hy zich zelf weerhoud.
Men dient en viert hem , of men reeds al waar getrouwt.
Men gaat hem 's morgens met Boljons voor 't bed ver-
rassen.

Karonje , ik vraagh u of dat brave Juffers passen?

K R I S P Y N.

Weet gy niet meer om my te schenden? vaar maar voort ,
En noemt den hond maar dol , zo wert hy haast vermoort ,
Want dat's uw ooghwit dogh , om dan myn goet te hou-
wen ,

Daar om zoekt gy my aan die Ridder uyt te trouwen;
Maarik verzeeker u dat ik in zulk geval
De dood veel liever , als zyn Huwlyk kiezen zal ,
En dat ik u hier in noyt zal gehoorzaam weezen.

D O N P A S K A L.

'k Zal u in 't korte van die minnekoorts geneezen.

ACHSTE TONEEL.

DON PASCAL, MARSELLA, KRISPYN.

HOe! wie maakt hier zulk een afgryfelyk geraas?
 MARSELLA.

Dat doet Monfreer, die speelt zo schrikkelyk den baas.
 KRISPYN.

DON PASKAL.
 Gy zyt, zegtze, eenzottin en ik een aap der aapen,
 En 'troert ous niet, wie zy verkiest, om by te slaapen,
 Wie van ons beyde haar in dese keur weerstaat,
 Zal zy doen barften, als een, Bom of handt Granaat.

MARSELLA.
 Durft gy zulks zegge?

KRISPYN.
 Moey
 MARSELLA.

Ga aanstonts uyt myn oogten.
 DON PASKAL. *Krispyn weerhoudende.*

Neen, roep Mendocę; hy 's, toen ik kwam, weggevloogen.

'k Moet die gelievetjes eens hebben by malkaar.
 KRISPYN. *apart.*

Hoe raak ik hier best af?
 MARSELLA.

o, 'k loof het niet van haar,
 Neef, zy heeft wis geboert.

DON PASKAL.
 Ik zal 'tu zelf doen hooren,

Die Ridder, die ik tot haar Bruygom had verkooren,
 Heeft zelf het mēe gezien, en s'cheyd'er daarom uyt,
 Zy lickt en streelt Mendocę. als of zy was zyn Bruyd.
 Daar komt hy, kyk, wat maakt hy Hoffelyke passien.

DON PASKAL, *met de hoet in de hand.*
 Zinjeur Hofmeester, die strikades en grimassen

Facheren my, zy gaan wat buyten uw bestek.

DON DIEGO.

Myn Heer

DON PASKAL.

'k Zeg dat ge u toont als een verwaande gek.

DON DIEGO.

Ik bid, myn Heer, dat gy

DON PASKAL.

Swyg, 'k heb noch niet begonnen,

Gy hebt een contenance, als een der grootste Donnen
Van Spanje, en yder die u kent, die zegt ronduyt,
Dat d'Adel zit op u, als 't goud zit op een duyts,
En mid'lerwyl durft gy vermetel van gedachten
Noch naar het Huwelyk van myne Zuster trachten.

DON DIEGO.

Hoe ik, myn Heer?

DON PASKAL.

Morbleu, 'k zegh zwygh. Ik heb't gehoord,
Uw onderhoudingh wel verstaan, van woord tot woord,
Gy soud haar schaaken, waardgy beyden af gesproken;
Maar ik, ik sal u wel een ander papje kooken,
Stroojonker, of Cadet, ik wil dat gy terstond
Babet de Kamenier zult zeggen uyt myn mond,
Dat ik versta, dat gy zo voort met haar zult trouwen.

DON DIEGO.

Maar haare Broeder zal ons Huwlyk weder houwen.

DON PASKAL.

Haar broer en gy dat zyn twe zotten met malkaar,
Moey, maak als 't u belieft daar alles vast toe klaar.

tegen Krispyn.

Engy Mafeur, ik zal u in een Klooster steeken.

KRISPYN,

Hoe, ik een Non?

DON PASKAL.

Ja, ik begeer geen tegen spreken,
Pak maar u goet. Lakey, haal voort de koets van stal

MAR-

Nu neef....

DON PASKAL.

Moey, 'k wil dat zy nu geeft'lyk worden zal.

KRISPYN.

Ik in een Clooster, hoe zou my dat wambuys paffen?

DON PASKAL.

Kom ga maar voort, ik zal dat Varken heel wel wassen.

DON DIEGO.

Myn Heer.

DON PASKAL.

Gaat gy voort na Babet, als 'k heb gezegt.

KRISPYN.

Ik Non, of een Bagyn? bedenk u eerst te recht.

DON PASKAL.

Ik heb my al bedocht, ik wil geen tegen streven,
Gy zult voort trouwen, en gy in het Klooster leeven.

DON DIEGO.

Indien...

DON PASKAL.

Hier valt niet meer te indienen, 'k zeg ga heen.

KRISPYN.

Och! morgen.

DON PASKAL *baar weg jagende.*

Neen terstond, of 'k breek u hals en been.

MARSELLA.

Zult gy u Zuster tot het Clooster leeven dwingen?

DON PASKAL.

Matante, 't raakt u niet, moey u met uwe dingen,
'k Heb die schoollesfen, noch dat preeken niet van nōon,
Zy moet in 't Clooster, 'k heb myn koets al reets ontboon.
Die kleeding pafft haar, als een braadspit het vergulsel,
De Nonnekap voegt haar veel beter als dat hullfel.
Vaar wel, ik zal haar zo gaan brengen in 't convent.

Pascal binnen.

K R I S P Y N,
M A R S E L L A.

Hoe droes, zal't met Krispyn afloopen in het end.
Men zou door zalk een Non het Clooster wel outwien.
Laat ons hem volgen, om hem daar van te bevryen.

J A Z I N T.

Door welk een middel?

M A R S E L L A.

'k Ben daar niet eens voor bevreeft,
Krispyn is eertyds een Notaris klerk geweest,
'k Weet hy verstaat dat quod attestor, nocht ten deelen,
Eu kan die rol zo wel, als die van Juffer speelen.

Eynde van het tweede Bedryf.

DER.

DERDE BEDRYF,

EERSTE TOONEEL.

DON DIEGO. HELENA.

Hoe ziet gy dus bedroeft, aan minnige Heieen?

HELENA.

Ik vrees 't gevaar; waar brengt de liefde ons niet al heen!

DON DIEGO.

Kunt gy noch vrezen? daar uw Broeder zelfs ons porden.
 Dat wy door 't Huwelyk verbonden zouden worden,
 En dat ik u nu zal verkrygen van zyn hand?
 Indien uw min noch is gebleven in die stand,
 Als wel voor heen, en noch niet 'een maal is vermindert,
 Verbergt my dan, Mevrouw, het geen uw vreugd verhin-

dert,
 Geef my geen reën, dat ik gelooven moet, dat ge u
 Aan myn verbind, en blyft voor myne liefde schuw.

HELENA.

Hoe kwalyk oordeelt gy van myn bekommeringen?
 Ach! verg myn min niet meer, door uw vertwyfelingen,
 Hoe menigmaal heb ik u door myn hart en hand
 Daar van verzekert, 'k bid dat gy die vrees verband,
 De ryt eyst and're zorgh, myn broeder doet my vreezen;
 Dewyl ik hem houd onverzettelyk te weezen,
 Waar is hy toch? wat heeft hy met Krispyn gedaan?
 Hoe leeft hy toch met hem? zal hy naar 't Clooster gaan?

DON DIEGO.

Geenzints; zy beyde zyn by een, des wil niet zuchten;
 Voorwaar myn lief gy hoeft niet voor Krispyn te duchten,
 Hy zal het Clooster wel ont worstelen; die knegt
 Is loos, archlistig, en op streeken afgerecht.

HELENA.

Hoe weten, wy dat hy...

Jazinte zal 't ons zeggen ;

*k Heb die het oor aan 't slot doen van de kamer leggen ,
Die hoort al wat men spreekt daar binnen : zyt voldaan :
Strak komt zy hier en zal ons alles doen verstaan.
Daar isse zelf , myn lief , nu zult gy d'uytflagh hooren ,
Wat lot voor ons , en onse liefde is beschooren.

T W E E D E T O O N E E L.

HELENA , D O N D I E G O , J A Z I N T.

HELENA.

JAzinte ? wat staat onste hoopen , is Krispyn

J A Z I N T E.

Die zou in 't Klooster nu al opgeslooten zyn ,
Indien 't u Moey niet had belet , zy , met haar slimme strecken ,

Verzocht , haar nicht , voor 't laatst alleen te mogen sprecken

Eer zy in 't Klooster gingh , uw broer , die malle gek

Laat daar op voort haar beyde alleen in een vertrek ,

Uw Moey , niet luy hier op , gaat voort de deur toe sluyten ,

En houd u broeder , die vast vloekt en tiert , daar buyten ,

Indien je eens hoorde , hoe hy raast ; hy schud het hoofd

Als een die van verstand en kennis is berooft ,

Hy stampt van boosheyd , drukt de hoed tot op zyn ooggen ,

Byt op zyn nagel , als of die hem bedroogen :

Hy dreygt de deur vaak op te rammen met zyn voet ,

Terwyl uw moey hem met een stil en koel gemoet

Dan weer wat neerzet , en 't vertrek dicht houd geslooten ,

Waar op hy weer begint te bonsen , en te stooten ,

En als een doller hond uw Moey voor ien en tien

Te schelden , ja 't was een dukaat waard om te zien.

HELENA.

Hoe of het met Krispyn noch eyndlyk af zal loopen ?

Ik vrees , dat hy het noch zal dier genoeg bekoopen.

JAZINT.

Ozorg daar niet eens voor, Krispyn die heeft geen nood,
 Uw Moey zal hem, meen ik, wel redden, zy is snood,
 En zal uw broeder wel een rad voor d'oogen draajen,
 Of anderzints hem met een vriendlyk praatje paajen.

HELENA.

Moet ik rampsalige, daar ik my dacht te zyn
 Ten top van myn geluk

JAZINT.

'k Zeg noch, uw Moey is fyn,
 En listich, zy zal hem, 'k verzekert u, wel doeken.

HELENA.

Ach! ach! Jazint, my dunkt; 'k hoor hem hier schelden,
 vloeken,

JAZINT.

'k Geloof het wel: zy staan ons recht hier boven 'k hoofd,
 Hy tiert, als een die van zyn zinnen is beroofd
 Om dat uw moey hem heeft zo schendigh uyt gestreken,
 Hy roept niet anders, als ik sweer, ik zal my wreken.

HELENA.

Zo hy Krispyn krygt, is het wis met hem gedaan.

JAZINT.

Naar ik't bespeurt heb, trekt hy and're kleeren aan,
 Die ik daar binnen bracht, een ogenblik te vooren.
 Ey lieven, luyfter eens, hoe laat hy zich noch hooren;
 Maar hy zal daar gans niet mee op doen, die Sinjeur,
 Daar's achter het tapyt een heymelyke deur. . . .
 Maar 'k hoor, zy komen, schuyl in een van die vertrekkers!
 Ik zal u alles wat hier omgaat wel ontdekken.

DERDE TOONEEL.

MARSELLA, PASKAL, JAZINT.

MARSELLA

NU, Neefjelief, heb slechts een ogenblik geduld.

MAR-

DON PASKAL.

Geduld, of niet, 'k wil, dat gy my haar geven sult.

MARSELLA.

Ay, overdenk eens, hoe.....

DON PASKAL.

Ik lach eens met uw vleyen.

Doet gy de duur niet op, ik zal hem op rameyen.

MARSELLA.

Couzyntje. . .

DON PASKAL.

Ik lach met u, 't is lang genoeg van 't mal,

'k Versta, dat zy nu in het Klooster wonen zal.

Zo gy volhard met haar noch langer op te sluyten,

Zo is 't gedaan met al uw vensters, glaasen, ruyten,

Met stoelen, banken, en al wat hier staat omtrent.

Al zou dit gantse huys geraaken over end,

Begeer ik, dat zy daar myn zin in op zal volgen.

MARZELLA.

O Neef, wat zyt gy ook oploopt en verbolgen?

DON PASKAL.

Daar zyt gy d'oorzaak van, Matant van sestig jaar,

Gy zyt al me, gelyk u nicht, van 'tzelve haar,

En volgt de trant ook van die dert'le weduw-vrouwen,

Die na de dood heurs mans een Hovemeester houwen,

Die zich alleen niet toont gediensflig en beleeft;

Maar 't zelve vermaak van d'overledene geeft,

't Geen zy dan met de naam van fray, en Hoflyk doopen,

O'k weet te wel, wat op die taerling komt te loopen.

MARSELLA.

Uw onverdraaglyk en !alterlyk humeur. . . .

DON PASKAL.

Dat raakt de zaak niet, 'k zegh als noch, ik zal de deur

Zo gy myn Zuster niet wilt geeven, op rameyen.

MARSELLA.

Wie weygertze u?

DON PASKAL.

Ik wil haar in het klooster leyen

MARSELLA.

Gy hebt gelyk.

DON PASKAL.

Dat zy een Non of een Bagyn. . .

MARSELLA.

Fiat.

DON PASKAL.

Dat zy my zal hier in gehoorzaam zyn.

MARSELLA.

Ik mach 't wel leyen.

DON PASKAL.

Want ik ben haar oudste Broeder.

MARSELLA.

Dat zyt gy.

DON PASKAL.

En strek haar tot vader en tot moeder.

MARSELLA.

Voorzeker.

DON PASKAL.

't Is hoog tyd , dat ik haar brengh te recht.

MARSELLA.

Ja, meer dan tyd.

DON PASKAL.

Zy doolt.

MARSELLA.

't is zo gelyk gy zegt.

DON PASKAL.

Is zy bek waam om in de Waerelt wel te leeven ?

MARSELLA.

Gans niet, ik kan u daar geen ongelyk ingeven.

't Is een mismakkt postuur , en daar by innocent,

Ja nergens dienstigh toe , als in een braaf Convent.

DON PASKAL.

Wel nu, nu spreek gy als een moey behoord te sprecken:

Laat

Laat ons haar dan terstond, maar in een Klooster steeken.

MARSELLA.

Dat zal voor eerst noch zo gemakkelyk niet gaan,
Maar hoor, zo gy wilt doen, gelyk ik u zal raan,
Zult gy die sribbelingh heel licht te boven koomen,
Gy weet hoe zeer zy met Mendoce is ingenoomen,
En dat het Klooster haar verstrekken zal tot pyn,
Zo lang zy hoop heeft, van zyn bedgenoot te zyn,
Beneem haar d'oorzaak, die haar 't meeste kan wechhou-
wen,

En doe Mendoce met myn Kamenier voort trouwen:
Zo zult ge in 't korte zien, dat ze u niet zal weerstaan;
Maar zelve wensden om in een Convent te gaan
Haar liefde, die nu noch gevoet word door het hoopen,
Zal om die hoon, haar tot het geest'lyk leeven noopen.
Dat 's veyliger, als haar te dwingen met geweld:
't Contrakt is reeds door een Notaris op gesteld,
En daar ontbreekt niets aan, als dat zy 't onderschryven.
Kom laat ons haar daar toe voort zoeken, aan te dryven.

DON PASKAL.

Nu zie 'k, dat gy noch neemt belang in ons geslagt.

MARSELLA.

't Is beter, dat we eerst gaan wat moderaat en zagt,
En wil zy dan noch niet, zo zullen wy haar dwingen,
En alle bey, meen ik, een ander lietje zingen.

DON PASKAL.

Ga, zeg Mandoce, dat hy met Babet verschyn.

JAZINT.

't Is goet.

DON PASKAL.

Zo aanstonds.

MARSELLA.

Geefde leus mee aan Krispyn.
Zeg ook het zelfde aan don Krispino de Notaris:
Gy weet zyn wooning, by don Diego d'alkantaris.

DON PASKAL.

Gy hebt dat wel bedacht, Matant, dat 's wonder goed.

MARSELLA.

Zeg, dat hy 't Huwelyks kontrakt mé brengen moet.

DON PASKAL.

Maar was 't niet goet? dat zich Mazeur hier me liet vinden;
Dat zy zelf zag, hoe zy zich aan malkaar verbinden.

MARSELLA.

'k Zal haar, wanneer 't kontrakt getekent is, ontbien,
't Zou haar te smart'lyk zyn dit Schoufpiel aan te zien,
Zy zou niet anders doen, alst almen aan onse ooren.

DON PASKAL.

Gy hebt gelyk, 'k meen dat zy 't vroeggenoeg zal hooren.

VIERDE TOONEEL.

MARSELLA, HELENA, DON PASKAL, DON DIEGO, JAZINT

DON PASKAL.

SInjeur Hofmeester, zyt gy daar? ey, kom eens hier,
S^Engeef uw hand eens aan Mevrouw de Kamenier,
Gy weet, waar ik u voor een uur heb voorgehouden.
Kom voort, waar wacht gy na? 'k wil dat gy voort zult
trouwen.

DON DIEGO.

Maar.....

DON PASKAL.

Niet te maaren ik weet wel waar gy op loert.

DON DIEGO.

Zo.....,

DON PASKAL.

Talm niet meer, 'k wil dat dit aanstonds wort volvoert.

DON DIEGO.

Indien haar Broeder 't hoort.....

DON PASKAL.

Daar is niet aangelegen,

Of hy het hoort of niet.

DON

Ik vrees van harent weegen,

Dat hy afgryfelyk.....

DON PASKAL.

Ho! ho! dat's niemendal:

'k Verzeker u, dat ik die Broer wel temmen zal.

DON DIEGO.

Maar zyt verzekert, gy hebt geen onnosfen bloed voor.

DON PASKAL.

Valtzy wat koppigh, daar 's een brave rotting goet voor.

DON DIEGO.

Maar heer, belooft gy, dat ge op u dan al de schuld....

DON PASKAL.

Ja, ja.

DON DIEGO.

En dat gy hem te vreden stellen zult?

DON PASKAL.

Ja, dat beloof ik u.

DON DIEGO.

Dat gy zult voor ons spreken?

DON PASKAL.

Ik zal haar broer door een zoet praatje wel bepreken,

DON DIEGO.

Maar als dat dan niet helpt?

DON PASKAL.

Dan met wat lendesmeer.

HELENA.

Maar als hy me evenwel dan lastig valt, myn heer.

DON PASKAL.

Dan breek ik hem den hals.

HELENA.

Mifchien.....

DON PASKAL.

Ey staak dat temen.

Ik zal uw allebey in myn bescherming neemen.

Ik weet, hoe ver dat ik daar in zal gaan met hem.

Kom

Kom, geef malkaar de hand, Moey geeft ook haare stem.

HELENA *gevende haar hand.*

Op die verzekering laat ik my dan beweegen :

Maar denk steeds dat ik hem heb van uw hand verkregen.

DON PASKAL.

Ja 'k zal 't gedenken..

HELENA.

Dat uw wil my is een wet.

DON PASKAL.

Dat zal wel gaan, 'k zeg noch, wie zich daar tegen zet,

Zal ik om uwent wil voor myn dood vyand houwen.

Maar hoor, Mendoce: gy zult met Babet nu trouwen,

't Is billik dat ge my ook die belofte doet,

Dat gy myn Suster, 't zy waar gy haar ook ontmoet,

Noyt aan zult spreken, noch haar poogen wys te maaken

Dat gy haar noch bemind, maar uw by eenkomst staaken.

Ik meen haar dezen dach te brengen in 't konvent,

En zo 'k te weeten kwam dat gy dan daar omtrent. . .

DON DIEGO.

'k Verseker u, dat ik haar wel voortaan zal meyen,

En zo ik ooyt kom in 't konvent, mag ik wel leyen

Dat my den hals breek op den allereerste tree.

DON PASKAL.

Wel nu, hou dan u woord, Matant, gy hoord dat mée.

MARSELLA.

Dat is genoegh, kousyn.

DON PASKAL *ter syden af met Babet.*

Wat dunkje nu Babetje

Nu is het alles klaar; 'k laat deze nacht dat vetje

Noch aan uwen bruydegom; maar denk na dezen tyd

Dat gy de tienden aan den Leenheer schuldich zyt.

Men roep myn zuster.

MARSELLA.

Niet voor dat het alles klaar is

Ha, ha, dat 's goed! daar komt Krispino de Notaris.

VYFDE TONEEL.

MARSELLA, DON PASKAL, DON DIEGO,
KRISPYN, *gekleet als Notaris*, HELENA,
CARLYN.

MARSELLA, *stil tegens krispyn*.
Is alles klaar, Krispyn?

KRISPYN.

Ja, alles zal wel gaan.

MARZELLA.

Myn heer Krispino, is 't kontrakt nu al gedaan?

KRISPYN.

o Ja Mevrouw, ik heb 't in order uytgeschreven,
En zo gestelt, gelyk men 't my heeft opgegeven,
Myn Heer, die kan het zien.

DON PASKAL.

'k Geloof het wel, indien
Het Moey behaagt, behaagt my 't mee, 'k hoeft niet te zien,
Ook acht ik u daar toe bekwaam genoeg te weezen.

KRISPYN.

'k Wil 't anders, zo 't myn Heer belieft, wel gaaren leezen.

DON PASKAL.

Dat zal niet nodigh zyn. Gy beyde kom voort hier,
En tekent eens uw naam daar onder op 't papier.

DON DIEGO.

Myn heer. . . .

HELENA.

Myn heer. . . .

DON PASKAL.

Kom, kom, laat ons geen tyd verspillen.

DON DIEGO.

d'Eer is aan u,

DON PASKAL.

Aan my? wat buyten sporge grillen,
Ben ik haar bruydegom, of gy?

HE-

HELENA.

Maar denk, myn heer...

DON PASKAL.

Ik denk, Mevrouw, dat hy zal teeknen.

DON DIEGO.

Veel eer

Zal ik,

DON PASKAL.

Veel eer zal ik, Kadet uyt Normandyen.

Wat zult gy? 'k mag die opgeblafendheyd niet lyen.

Weet gy, wel, jonker, als gy zo parmantig spreekt

Dat in uw wambus een verwaanden ezel steekt?

Kom, teken maar. Ik mag die wysheyd niet meer hooren.

Doet gy 't maar eerst.

MARSELLA.

Couzyn, 't is aars maar tyd verlooren.

DON PASKAL.

Fiat dan, moey, wyl gy het zegt, ga ik myn gangh.

Die hovemeester heeft veel noten op zyn zang.

MARSELLA.

Nu, Neef, je moet dit voor geen onbeleeftheyd reeknen:

't is uyt eerbiedigheyd, dat hy u eerst laat teeknen.

DON PASKAL.

Zie daar Notaris, is die tekening zo goed?

Maar hoe, wat mangelt u, myn vrind, dat gy de hoed

Zo dicht op d'oogen zet? kunt gy geen licht verdragen?

O! twe kwaje oogen zyn afgryfelyke plaagen.

MARSELLA.

Ach, Nicht, ik beef van angst.

KRISPYN.

Dat is de waarheyd, Heer.

DON PASKAL.

Ik heb in Duytsland met een oculist wel eer

Gereyft, die voor een man van kennis wierd versleeten:

Ey, laat eens zien, of ik geen raad daar toc zal weeten.

by ligt de boet

Maar hoe, wat 's dit? hy lykt wel na myn Zuster, och!
 Zy is 't waarachtig! 'k ben vermaan, hier schuyld bedrog.
 Wie weet, waar onder ik myn naam niet heb geschreven?

MARSELLA.

Nu neef. . . .

DON PASKAL.

Laat my begaan, 'k zal haar de rest voort geven.

MARSELLA.

Nu, nu.

DON PASKAL.

Los, gy hedriegt my mee, door valsche schyn.

Dit zou Krispino, de Notaris, zey gy, zyn.

KRISPYN.

Myn Heer. . . .

DON PASKAL.

Zwyg karonje, 'k wil u niet zien noch hooren.

KRISPYN, *valt op zyn knien*

Och! ik bid om gena.

MARSELLA.

Nu matig uwen tooren.

DON PASKAL.

Gy schandylek van u stam.

MARSELLA.

Couzyn, het zal wel gaan.

DON PASKAL.

Of 't gaat, of niet, ik ben daar mede niet voldaan.

'k Zal haar die schanden op haar eygen kop doen keeren,
 En haar in 't klooster voort doen brengen met die kleeren.

KRISPYN.

Och! brengh my daer toch niet, voor datge my eerst hoort.

DON PASKAL.

Karonje, ik wil u niet meer hooren; gy zult voort

Voor duysent tralien, 'k zal u daar laten kyken

Wat fyne Nongy zult in 't mannekleet gelyken:

MARSELLA.

Maar zo.

DON

DON PASKAL.

Ik zeg als noch, Moey, spreek niet meerder voor dat beeft,
Zy zullen daar aan zien een staaltje van haar geest.

KRISPYN.

Maar, Heer, ik bid.....

DON PASKAL.

Leg my niet meer aan 't hoofd te maalen.

Carlyn, hebt gy myn koets van stal al laten haalen?

CARLYN.

Ja, Heer, zy staat gereed.

DON PASKAL.

Kom, vat haar dan voortaan.

KRISPYN.

'k Zal wel, zo 't u belieft, van zelf na 't Klooster gaan,
Zo gy me eerst hooren wilt.

DON PASKAL.

Wel nu, wat zou ik hooren?

KRISPYN.

Ik heet Krispyn; 'k ben in Siviliën gebooren,
't Is om myn Meesters wil (gelyk uw moey wel weet)
Dat ik me als Juffer en Notaris hebgekleed.

MARSELLA.

Dat is zo.

DON PASKAL.

Praatjes, welk een zot zou u gelooven?

KRISPYN.

Wel viziteert my vry van onderen tot boven.

DON PASKAL.

Dat zal in 't Klooster wel geschieden; ga maar voort,
Indien zy 't daar zo niet bevinden, als 't behoort
Zo zal men u daar by de Zusters niet gehengen
Kom, kom, wy zullen u daar by provisy brengen.

MARSELLA.

Maar, Neef, 't is waarelyk Mendoces eygen knecht,
Die deze potsen om zyn Heer heeft uyt gerecht.

O bagatelle, dat zyn sprookjes, om wat reden
Zou hy zich om zyn Heer zo twe maal gaan verkleden?

M A R S E L L A.

Om dat uw Zuster dus vermoemt als Kamenier
Niet zoude trouwen met dien vreemden Kavaljier:
Daarom heeft zy de naam ook van Babet gekreegen.
Hy mind uw Zuster en zy is hem ook geneegen.

D O N P A S C A L.

Ik moet bekennen, Moey, gy hebt dit fyn bedacht.

M A R S E L L A.

Indien ik hem niet had uw Zuster waard geacht,
Ik had zulks niet betaan, hy kan haar evenaaren,
In gelt en afkomst, des laat haar slechts samen paaren,
Te meer, dewyl 't kontrakt ook al getekent is.

D O N P A S C A L.

Ho! ho! gy meent my wat te doeken, gy zyt mis.
't Is waar dat het kontrakt door my wel is getekend:
Maar dat word geen kontrakt, maar valcityt gerekend.
Ik heb myn Zuster aan Brusky n myn v r i n d beloof t.

H E L E N A.

Maar, Broer.....

M E N D O C E.

Myn Heer....

D O N P A S C A L.

Talm my niet meerder aan het hoofd.

M A R S E L L A.

Nu laat u raaden, Neef, hoe zyt gy zo verbolgen?

D O N P A S C A L.

'k Lach met u raad, 'k wil dat ze zal de myne volgen;
'k Ben zo veel ouwer als.. Daar komt myn v r i n d Brusky n.

L A A S T E T O O N E E L.

MARSELLA, HELENA, DON PASKAL, DON BRUSKYN,
DON DIEGO, JAZINT, KRISPYN.

DON PASKAL.

EY lieve kyk eens, broer, hoe wy bedrogen zyn,
Het was myn Zuster niet, daar 'k u aan uyt wou trouwen,

Maar een Lakey, die zich kwanfuys zo wist te houwen,
Om slegts een afkeer te verwekken in uw min,
En zyne meester te begunstige daar in,
Maar 't zal hem missen, kom, geef haar nu voor zyn oogten.
Uw trouw, gy zult. . . .

BRUSKYN.

Het is niet meer in myn vermoogen:

Dewyl ik my heb aan myn oude lief verzeyd,
Dat schoone weeuwte, dat ik uyt genegenheid
En zuivre min myn hart voor langh had opgedragen.
En wylwe ons Huwelyk, in de tyd van twe paar daagen
Voltrekken zullen, kom ik hier verheugt van geest,
Om u te noden, als myn broer, op 't Bruylofts feest;
Ik hoop dat gy het met uw byzyn zult vereeren.

DON PASKAL.

'k geloof, dat gy met my wat zoekt de gek te scheeren,
Uytscheyden, daar de koc valt op zyn rechte zy?
Kom, kom, geef haar uw woord.

BRUSKYN.

'k Zeg noch, 't staat niet aan my:

Dewyl ik dat reeds aan een ander heb gegeven.

DON PASKAL.

Dat's wel, hebtge u verloofft? 't zal juyft niet zyn beschreven:
Derhalven kunt ge u daar gemakklyk van ontslaan.

DON DIEGO.

Schoon hy dat deed, ik zou niet van myn recht afstaan:
Te meer, dewyl ik hem in afkomst, geld en jaaren

Ook

Ook in verdientten kan gemak'lyk evenaaren.

M A R S E L L A.

Ik bid u neef, dat gy uw Zusters keur niet wraakt,
Dewyl.....

B R U S K Y N.

Ey stoor toch niet, myn vriend, een liefde zo volmaakt,
Vermits dien Heer is uyt een ed'le stam gebooren.

D O N P A S K A L.

Ik zal, dewyl gy 't zo begeert, haar geensins stooren.

tegens D O N D I E G O.

Welaan, myn Heer, ik neem u voor myn Swager aan
En volg de keur op, die myn Zuster heeft gedaan.

Moey laat vast alles tot haar Huwlyks Feest bereyen,
'k Wil dat zy deese week vereenen met hun beyen.

H E L E N A.

Ik dank u, Broeder, voor de gunst, die gy ons toont.

D O N D I E G O.

Nu zie ik eyndelyk myn trouwe min gekroont..

D O N P A S K A L.

Ik wensch dat die niet mag in eeuwigheyd verand'ren
Hoe oud en leelyk, ge ook moogt worden met malkan-
d'ren.

K R I S P Y N.

Dat spel loopt heel wel af: voor my 'k was al bevreesst
Dat ik de lyden de perzoon zou zyn geweest,

Eynde van het derde en laatste Bedryf.

